

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Respect pentru oameni și cărți

A FOST ODATĂ ca niciodată că de n-ar fi... v-ați plictisi, nu-i așa? Ei bine, au fost doi copii, doi frați gemeni, Alex și Ana. Foarte veseli și plini de viață. Toate încurcăturile au început chiar de... ziua lor. Împlineau patru ani.

— Acum o să suflăm în lumânări și o să ne punem o dorință, nu-i așa, Ana?

— Da, Alex, ne punem dorința aia de care am tot vorbit, șopti fetița privindul misterios pe fratele ei.

Dar Somnul auzise tot ce spusese copiii. Tocmai era la fereastră și o mângâia pe Băzdăc, pisicuța albă a Anei, când cei doi își puseseră această dorință năstrușnică. Acum se uita încrunțat, aproape furios, la cei doi prichindei care deja despachetau cadourile primite de la tata, mama, Maia și unchiul Temistocle. Nu-i venea să creadă că cei doi își puseseră o dorință atât de... atât de jigitoare. Începu să bufnească și să tușească de supărare încât o trezi pe Băzdăc de tot.

A, dar staați așa! Voi nici nu știți cum arată Somnul. Cum vi-l imaginați? Credeți că-i ca o boare, diafan, cu aripi de îngeras? Așa v-au spus mamele voastre?

Ei bine, nu! Somnul este mare, rotund și gras. Este moale ca aluatul de cozonac. Are un cap oval cu doi ochi mici, pieziși de adormiți ce sunt, iar în loc de păr are niște plete din flori de mac, tel și verbină. Când apare, se răspândește un miros dulce de lemn de santal, de dulap umbros cu lenjerie proaspăt călcată. Poartă niște haine făcute din plăpumi și pături, iar în loc de pantofi are două perne cu ciucurași roșii. Cască tot timpul și se vaită de dureri de spate pentru că trebuie să care într-o mână un *picotifon*, un aparat plin cu cântece de adormit copii, iar în alta, un șirag de cărți de povești.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

Somnul nu este singur pe lume. Are o mamă, Odihna, o doamnă respectabilă cu coc și ochelari, care în loc de trup are o canapea pe roțile, și o soră mai năbădăioasă de care nimeni nu prea vrea să audă, Lenea.

— Ce nerecunoscători sunt copiii! Și tial strigă Somnul indignat.

De câte ori nu i-am mângâiat pe la gene și nu le-am șoptit povești ca să adoarmă liniștiți. Câte cântece n-am trimis bunicii Maia... Iar ei? Uite ce-mi faci! Am să plec și am să-i las nedormiți pentru totdeauna. Să vină în genunchi la mine și să mă roage, și eu, aici, nu mă mai întorc!

Tremurând de supărare, Somnul sări pe geam, se urcă pe primul nor și, cu un salt caraghios, plecă la el acasă, undeva în cer, între Lună și Carul Mare.

Libris

Respect pentru oameni și cărți

